

Ionut Caragea si bis-ul poeziei

Poetul canadian de origine română Ionut Caragea își surprinde încă o dată cititorii, oferindu-le un volum de poezie complex, provocator. Stilul său autentic îl recomandă pe Ionut Caragea ca un scriitor modern, care folosește cu dezinvoltură referințe multiculturale, construindu-și imaginile autentice, fără menajamente. El abordează tematici diverse, oferind cititorilor un mozaic foarte dur pe alocuri. Nu ai timp pentru meditații inutile, pentru că poezia vine adesea peste tine, aidoma unui tăvălug.

Versurile sînt create pe baza unor imagini puternice, iar poetul impresionează, alăturînd simboluri aparent antitetice. Ionut Caragea oferă cititorilor un adevărat regal liric, pigmentîndu-și poemele cu întrebări. Cititorul este implicat în fiecare vers, simte cum cuvintele i se adresează direct. Nu ai timp să alegi, pentru că poetul îți direcționează fiecare trăire pe făgusul dorit de el. Descrierile clinice definesc întregul volum. Privim o imagine, sîntem obligați să descoperim fiecare detaliu. Totul însă din spatele unui geam gros, pe care nu îl putem uita. Trebuie să fim martorii spectacolului: *„aici e liniste si nu adie/ nicio pală de vînt/ norii sînt prinsii în cîrlige/ din cînd în cînd/ o pasăre trece/ la fel de tăcut/ ca si o lacrimă pe obrazul mortului/ în spatele ei o dîră albă se destramă încet/ sufletul vrea să mai tragă de timp/ iarba-i uscată si totusi/ e drumul spre casă/ plantele mor pestii mor păsările mor/ animalele mor si nimeni nu aude nimic/ cineva i-a pus tăcerii cătușe/ cineva se crede Dumnezeu/ si ascultă Eroica”*.

Ionut Caragea nu se teme de fantezie, pe care o folosește la maximum în fiecare dintre poemele sale. Descoperi simboluri ascunse, cuvintele devin adevărate arme, iar înțeleșurile se integrează în sistemul oferit de poet. Avem în față o geneză, realizată de un scriitor cu ambiții epice. Peisajele se deschid, autorul insistă pe un univers grandios, în care fiecare segment înseamnă ceva. Nu există cuvinte în plus, nu există sincopă. Ritmul aproape halucinant al poemelor ne convinge să ne pierdem între versuri, oferite de Ionut Caragea puțin câte puțin aidoma unor note muzicale.

Viata este punctul central al volumului, iar teoriile gravitează în jurul ideii de existență. Centrul de la care plecăm este nasterea, cu toate implicațiile ei. Viata este o simplă consecință și de aceea Ionut Caragea nu încearcă să o conteste. Poeziile lui dovedesc astfel o doză mare de luciditate, oferind o imagine asupra vieții lipsită de atribute inutile, frustă. Aidoma unui diamant, poeziile lui Ionut Caragea sînt slefuite atît de autor cît și de cititor. Esti liber să înlături balastul, esti liber să arunci vălurile, unul după celălalt. Pe măsură ce avansezi, visele devin din ce în ce mai putine: *„deschid ochii.../ înc-o zi ce urmează să treacă/ fără surle si trîmbite/ clipesc autopsia primei raze de soare/ descopăr un întuneric mai viu/ si mai dens/ decît cadavrul noptii de ieri/ si toate cuvintele sînt încolonate/ într-o rutină funestă/ si toate secundele gîlgîie/ prin clepsidra inimii mele/ citesc.../ ceea ce-au scris si alții despre cancerul mintii/ ca despre-o iubire exagerată de sine/ ce tine de la degetul mare/ si pînă la ultimul suflu pe care nu vrem/ să-l mai dăm celorlalti/ învăț.../ să trăiesc între două respirații profunde/ între bătăile unei pendule/ cu preinfarct la ora exactă/ închid ochii.../ înc-un vis mai puțin”*.

Poezia lui Ionut Caragea este descriptivă, insistă foarte mult pe detalii și încearcă să reformuleze o filosofie a ființei. Chiar dacă sochează în multe momente, volumul „33 bis” nu depășește anumite granite, se simte o retenere inerentă, o limită peste care scriitorul nu poate trece. Iată de ce în multe poezii finalul pare să fie plat, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat de fapt. Revolta mocnește, fumul începe să apară, dar Ionut Caragea refuză să ne ofere vîlvătaia aceea care încoronează orice asteptare.

Stilul este alert, iar eul liric își transmite mantrele aproape obsesiv. Sentimentele au aproape de fiecare dată proporții cosmice, delirante, iar senzațiile te consumă, se insinuează tăcut doar pentru a se dezlăntui violent. O poezie a asteptării, o poezie în care fiecare secundă contează. Ionut Caragea nu refuză lumea modernă, ci încearcă să o înțeleagă și să o filtreze. Omul modern este reînteles, iar miturile sale sînt transformate, adaptate noului. O carte puternică, o care din care chiar și Iisus a învățat să ne zîmbească mai frumos: *„Iisus reloaded/ stiu stiu stiu sochează/ probabil te-ai asezat comod în fotoliu/ îți bei linistit cafeaua si astepti răstignirea poetică/ în trei episoade/ dar iisus lipsește si-a uitat rolul/ nu moare nimeni/ nicio cascadorie/ pudoare/ scroll down/ boring/ cîteodată pe lumea aceasta/ fiecare lucru trebuie să renască/ precum omul în piatră/ si piatra în om într-o criză/ terifiantă de fiere/ o lume ce are nevoia imperioasă de horror/ ca sîngele de aer si aerul de sînge/ o dragoste astmatică/ o dragoste leucemică/ respirăm prin camere web/ deschidem porți virtuale/ să ne tinem de cald/ si tot mai vrem ca iisus/ să ne fie herald/ mă întreb de ce am scris aceste rînduri/ împotriva cui protestez/ împotriva celor care își beau linistit cafeaua/ de parcă nu s-ar fi-ntîmplat nimic”*.

„33 bis” este o carte pe care cititorii o vor descoperi treptat și în care se vor regăsi adesea. Volumul pleacă de la tulburările specifice oricărei ființe umane și construiește un tărîm paradiziac, un tărîm al refugiului. Acolo, în spatele cortinei, unde nu se întîmplă niciodată nimic, unde visele prind aripi și se întrupează, acolo ne invită Ionut Caragea. Într-un tărîm al muzicii, într-un tărîm în care orice dorințe sînt permise. 33 bis, o carte care merită citită de toți cei care apreciază muzica fiintelor.

Ionut Caragea – 33 bis – Fides – 2008

POEZIA

Apare
sub egida
Uniunii
Scriitorilor
din România

revistă de cultură poetică

Anul XIII, nr.1 (43) / 2008

POEZIE ȘI SUGESTIE

primăvară 2008